



מ"ח 3202/15 - שלום כהן נ' מדינת ישראל - הועדה המקומית לתכנון ובניה זמורה

מ"ח 3202/15 - שלום כהן נ' מדינת ישראל - הועדה המקומית לתכנון ובניה זמורהעליון

מ"ח 3202/15

שלום כהן

נ ג ד

מדינת ישראל - הועדה המקומית לתכנון ובניה זמורה

בבית המשפט העליון

[10.09.2015]

כבוד המשנה לנשיאה א' רובינשטיין

בשם המבקש - עו"ד עוז רדיע

בקשה למשפט חוזר לפי סעיף 31(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב] התשמ"ד-1984

החלטה

א. בקשה למשפט חוזר לפי סעיף 31 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן חוק בתי המשפט), בעניינו של המבקש, שהורשע בעבירת בניה ללא היתר.

רקע והליכים קודמים

ב. המבקש הוא בעליו של נכס מקרקעין בגדרה, המצוי בחלקה 58 גוש 4575 במרחב התכנון המקומי זמורה. על המקרקעין בנוי מבנה מרכזי שבו פועל מרכול, ולצדו מספר מבנים נוספים, קטנים יותר. בשנת 2003 בנה המבקש בצמוד למבנה המרכזי תוספת בניה בשטח כ-100 מ"ר ללא היתר (להלן התוספת הראשונה). בשנת 2008 בנה המבקש בסמוך לתוספת הבניה קיר בלוקים חדש בגובה כ-4 מטרים ובאורך 35 מטרים. מעל הקיר החדש הציב המבקש גג חדש אותו חיבר למבנה המרכזי (להלן התוספת השניה). בסוף שנת 2008 הרס המבקש את התוספת הראשונה, וכך הפך את התוספת השניה לחלל של כ-140 מ"ר, ששימש אותו למטרה מסחרית (להלן מבנההעזר).



ג. לא אפרט את כל ההליכים הרבים מספור כמעט, אך אזכיר כי ביום 2.3.10 הורשע המבקש בבית משפט השלום ברחובות (השופט א' לוי-עבודי, חע"מ 5098-09), על-פי הודייתו, במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של בניה ללא היתר לפי סעיף 145(א) לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 (להלן: החוק). בית המשפט גזר על המבקש קנס בסך 25,000 ש"ח, וכן הוצא צו הריסה למבנה שנבנה ללא היתר (להלן פסק הדין הראשון). הליכים שניהל המבקש לחזרה מהודייתו גם בבית המשפט המחוזי ובבית משפט זה לא צלחו; ראו החלטת השופט שהם ברע"פ 892/14 כהן נ' מדינת ישראל (4.2.12), בה הודגש כי הכרעת הדין התקבלה על בסיס הסדר טיעון שבו ניהל הסניגור משא ומתן מדוקדק. ביום 13.7.11 הוגש נגד המבקש כתב אישום בגין עבירה של אי-קיום צו בית המשפט לפי סעיף 210 לחוק. המבקש טען להגנתו שסבור היה כי המשיבה היא הצריכה לקיים את הצו - ולא הוא. בהסכמת הצדדים, נשמעה בדיון ההוכחות פרשת ההגנה בלבד. משלא התייצב המבקש לדיון מיום 4.3.14, הרשיע בית המשפט (השופט ע' מרדכי) את המבקש באי-קיום צו בית המשפט. ביום 4.3.15, לאחר שהצדדים הסכימו על ביטול הכרעת הדין (8.7.04), הורשע המבקש שנית בבית משפט השלום ברחובות (השופט מ' כפיר, ת"ב 37700-07-11, 3.4.15) בעבירת אי-קיום צו בית המשפט. טענתו כי סבור היה שצו ההריסה הוא כנגד מבנה אחר ולא הצו נשוא הדיון, וכן טענתו לאכיפה סלקטיבית - לא התקבלו. מועד גזר הדין נקבע ל- 26.5.15. יצוין כי במקביל להליכים הפליליים נגדו, התנהלו נגד המבקש גם הליכים מנהליים באותו עניין. הבקשה הנוכחית למשפט חוזר עניינה הבניה ללא היתר.

טענות המבקש

ד. המבקש, יליד 1937, כיהן כ-22 שנה כראש המועצה המקומית גדרה. הוא בעל זכויות החכירה במקרקעין עליהם בנוי המבנה המשמש כמכול. המבקש טוען כי הרשעתו בבניית מבנה עזר של כ-140 מ"ר, שנבנה כביכול בשנת 2008, התבססה על טעות, שכן בפועל רק הגג הוחלף ללא היתר, מבלי שנעשה שינוי בקירות מבנה העזר עצמו. לטענת המבקש, מבנה העזר הוקם על ידי שוכר המבנה בשנת 1995 או בסמוך לכך, בשטח של 140 מ"ר, על בסיס היתר בניה שניתן למבקש בשנת 1991. המבקש "חסר מנוח מחוסר הצדק שנגרם לו בערכאות השונות ומעיוות הדין הנמשך עד היום", והוא מבקש להחזיר את המצב לקדמותו ולזכותו מאשמה, "מתוך תחושה פנימית הפורצת החוצה לאי עשיית צדק בעניינו". לטענת המבקש, מעולם לא הודה כי הרחיב את מבנה העזר אשר נבנה עוד בשנת 1995 או בסמוך, וסבר כי הוא מודה רק בהצבת הגג ללא היתר. טעות זו גררה את ביטול היתר הבניה אשר עמד על תילו שנים רבות. המבקש מציין כי נסיונותיו להכשיר את מבנה העזר והגג נכשלו.

ה. המבקש טוען כי קיימות ראיות חדשות העשויות לשנות את תוצאת המשפט לטובתו, הכוללות מפות טופוגרפיות שנערכו במקור מטעם שוכר המבנה בשנת 2003 (להלן המפות הטופוגרפיות). המבקש טוען, כי המפות מוכיחות ששטח מבנה העזר לא השתנה לאורך השנים וכי הוא מצוי בקו אפס, בצד הצפוני של המקרקעין. לדברי המבקש, הוא מצא את המפות בקלסר ששימש בזמנו את בא-כוחו דאז. כן עותר המבקש להציג חשבונית וקבלה שמצא "לקראת סיום עריכת העתירה" "בקלסרי הנהלת חשבונות ישנים", שהוצאו בגין עבודות ריצוף במבנה בשנת 2009 (להלן הקבלות). לדעת המבקש, הקבלות מוכיחות גם הן ששטח המבנה לא השתנה.

לטענת המבקש, יש בראיות שהציג משקל סגולי, כלשונו, אשר יש בו כדי להביא לזיכויו המוחלט, למעט בקשר לגג, בין אם מקורן בהודאתו (בהסכמה) ובין אם לאו. לחלופין, הן מקימות -לדעתו - עילה לקיים משפט חוזר, שבמהלכו תיחשף הערכאה השיפוטית לראיות החדשות ותדון בהן.



ו. המבקש מוסיף כי ישנו חשש של ממש שבהרשעתו נגרם לו עיוות דין. טענתו זו מבסס המבקש על כשל בייצוג שנפל, לדעתו, בייצוגו המשפטי על-ידי בא-כוחו דאז המתבטא בסוגיית היקף הבנייה נושא הסדר הטיעון. לדברי המבקש, עורך-הדין לא הציג עדויות וראיות שעשויות היו להביא לזיכוי. לדבריו, צו ההריסה שהוצא למבנה העזר הוביל, בסופו של דבר, להחלפת עורך-הדין באחר. המבקש משיג על עדותם של המהנדסת ושל מפקח הבניה, וסבור כי הראיות החדשות שהציג סותרות את עדותם, וכי יש בהן כדי לזכותו ביחס למבנה העזר. המבקש מבקש כי יינתן לו יומו בבית המשפט בהצגת גרסתו ומלוא ראיותיו. למעלה מן הצורך טוען המבקש כי התנהלות המשיבה מקורה בהתנכלות אישית של חבר הועדה המקומית זמורה, שהוא הבעלים של מרכול מתחרה סמוך; טענה זו העלה בעבר לעניין אכיפה בדרנית מצד המשיבה; אך לדבריו, נושא זה אינו מהווה חלק מן העילה לקיום משפט חוזר. הבקשה לעיכוב ביצוע

ז. עם הגשת הבקשה למשפט חוזר עתר המבקש לעכב את הקראת גזר-דינו בבית משפט השלום, שנקבע ל-26.5.15. המשיבה התנגדה לבקשה. ביום 25.5.15 לא נעתרתי לבקשה, ונאמר בהחלטה כי ככל שבית משפט השלום לא יחליט אחרת, גזר-הדין יינתן במועד המתוכנן - 26.5.15. קבעתי כי הואיל ותשובת המשיבה נדרשה לבקשה למשפט חוזר לגופה, ועל פני הדברים סיכוייה של זו אינם גבוהים והמשוכה גבוהה, יודיע המבקש תוך עשרה ימים אם עודו עומד עליה. המבקש הודיע כי הוא עומד על בקשתו למשפט חוזר, ולכן הוחלט ביום 28.5.15 כי תגובה לבקשה תוגש על פי הוראות הדין (תקנות בתי משפט (סדרי דין במשפט חוזר), התשי"ז-1957).

גזר הדין

ח. ביום 26.5.15 נגזר דינו של המבקש. בגזר הדין פסקה השופטת מ' כפיר: "הנאשם אינו מפנים את חומרת העבירה ואינו נוטל אחריות למעשיו ועדיין טוען כי הועמד לדין בשל יצר נקמנות של הבא אחריו בגין חילופי ראש עיר וכל זאת ללא אסמכתא כלשהי, אין בכוונתו של הנאשם להרוס את המבנה, הוא המשיך וממשיך להשתמש בו לתועלתו הכלכלית ולא הוציא היתר בנייה עד היום. אני רואה לחומרה את העובדה כי הנאשם ביצע את העבירות למרות שכיהן בעבר כראש מועצת גדרה, דבר המחזק את העובדה כי הנאשם היה מודע למעשיו וההשלכות הנובעות מהם, ולכל הפחות, היה עליו לדעת זאת מתוקף תפקידו. היה מצופה כי אדם במעמדו של הנאשם יפעל להכשרת הבניה וישתף פעולה עם רשויות האכיפה ולא להיפך...".

בית המשפט גזר על המבקש תשלום קנס בסך 140,000 ש"ח או ששה חודשי מאסר תמורתו, והתחייבות בסך 140,000 ש"ח למשך שלוש שנים, שלא יעבור עבירה של אי קיום צו שיפוטי בהתאם להוראות סעיף 210 לחוק. ביצוע הצו נקבע בתום 30 ימים ממועד מתן גזר הדין. המבקש הגיש ערעור על פסק הדין, והוא עודנו תלוי ועומד לבית המשפט המחוזי. תגובת המשיבה

ט. המשיבה מתארת בהרחבה את השתלשלות ההליכים בעניינו של המבקש, לרבות בבית משפט זה; לדעת המשיבה, דין הבקשה להידחות על הסף ולגופה. לדברי המשיבה, משפט חוזר הוא הליך חריג ויש לעשות בו שימוש מצומצם, ואין במשאלתו של המבקש לבטל רכיב מגזר הדין בנוגע להיקף צו ההריסה, כדי להצדיק קיומו של משפט חוזר. י. ועוד, לטענת המשיבה, יש לדחות את הבקשה על הסף בשל חוסר נקיון כפיים: לדבריה, המבקש עושה דין לעצמו, ומזה תקופה ממושכת אינו מקיים את הצו שהוטל עליו. המבקש אף לא הרס את גג המבנה, למרות שרק אותו הסכים לדבריו להרוס בעת מתן פסק הדין הראשון. המשיבה מזכירה, כי על פסק דין זה, לא ביקש המבקש להשיג. יא. לטענת המשיבה, יש לדחות את הבקשה על הסף גם בשל השיהוי הניכר בהגשתה. לדבריה, הראיות המוצגות החדשות שהציג המבקש אינן חדשות כלל והיו ברשותו מזה שנים: הקבלות נמסרו למבקש בשנת 2009, והיו ברשותו ב"קלסרי הנהלת חשבונות ישנים"; המפות הטופוגרפיות היו ברשותו של בא-כוחו דאז, לכל המאוחר בשנת 2010. לדברי המשיבה, ייצוג המבקש על ידי עורך-הדין הופסק ביום 19.5.13, והמפות הטופוגרפיות הוחזרו לרשותו של המבקש כבר אז. לטענת המשיבה, המבקש לא הציג טעם או הסבר לשיהוי הרב בהצגת הראיות. יב. לגופו של עניין טוענת המשיבה, כי מהותה של הבקשה היא חזרה מהודיה. ואולם, רק במקרים חריגים וקיצוניים מאוד בהם נמצא כי התקיים פסול בהודיה - כתוצאה מפגם ברצונו החופשי של הנאשם או בהבנתו את משמעות ההודיה, או כאשר זו הושגה שלא כדין באופן המצדיק את פסילתה - יתיר בית המשפט חזרה מהודיה במשפט חוזר. לטענת המשיבה, המקרה דנן אינו נמנה על מקרים חריגים אלה.



יג. בנוסף, טוענת המשיבה כי טענת המבקש שלפיה מבנה העזר נבנה בהיתר כבר בשנת 1995 אינה מתיישבת עם מכלול הראיות. המשיבה מפנה בהקשר זה לבקשה להיתר שהוגשה על ידי המבקש בשנת 2001, אליה צורפה מפת מדידה מיום 23.9.01 שערך המומדד יצחק בן אבי - הוא המומדד שערך את המפות הטופוגרפיות. לפי מפה זו, בחלק הצפוני של חלקה 58 אין כל מבנה. לדברי המשיבה, המפות הטופוגרפיות שצירף המבקש לבקשה אינן אלא עדכון מן השנים 2008 ו-2011 של המפה משנת 2003, אשר לא צורפה לבקשה. לדעת המשיבה, אף יתר טענות המבקש בקשר למבנה העזר אינן תואמות את המציאות כהייתה, והן נדחו בעבר. לטענת המשיבה, אף הקבלה והחשבונית של ריצוף מבנה העזר אינן מוכיחות דבר; זאת, שכן 100 מ"ר אכן היו מרוצפים עובר לשנת 2008, והיה צורך להחליף את הריצוף כדי שיתאימו לשטח החדש של המבנה - 140 מ"ר. לדעת המשיבה, טענת המבקש כי לא הבין במה הודה היא היתממות תמוהה, נוכח העובדה שהמבקש כיהן כראש מועצה במשך למעלה מ-20 שנה. הראיות החדשות כביכול אף אינן מתיישבות עם הודייתו של המבקש ועם התמונות שצולמו בשנים 2008-2009. מכל מקום, לטענת המשיבה, מדובר בראיות שאינן מבססות "אמינות לכאורית", המצדיקה שקילתה מחדש של המערכת העובדתית שנקבעה בבית המשפט, ואף אינן בעלות "משקל סגולי" שיש בו כדי להביא לשינוי תוצאות המשפט לטובת המבקש.

יד. המשיבה טוענת כי הטענה בדבר כשל בייצוג נטענה בעלמא וללא כל ביסוס, והמבקש אף לא צירף לבקשתו את תגובת סניגורו דאז בנוגע להאשמות שהוא מעלה נגדו כעת. לדברי המשיבה, עיון בפרוטוקול הדיון באישום הראשון מעלה כי בא-כוח המבקש הביא לביטול צו ההריסה המנהלי שהוצא בגין התוספת השניה ולתיקון כתב האישום. המשיבה מציינת כי לאחר הודיית והרשעת המבקש, המשיך עורך-הדין לייצגו במשך שלוש שנים נוספות, לרבות בהליך הנוסף. מכל מקום, מוסיפה המשיבה, טענתו הכבושה והמאוחרת של המבקש בנוגע לכשל בייצוג הועלתה גם בהליכים נוספים שנקט המבקש, ונדחתה.

טו. לדעת המשיבה, יש לדחות את טענת המבקש כי לא ניתן לו יומו בבית המשפט. לדבריה, הרושם שעולה הוא, כי מדובר בהליך משפטי נוסף הננקט על ידי המבקש במסגרת מאמציו להביא לביטולו של צו שיפוטי שניתן כדין. המשיבה מבקשת איפוא לדחות את הבקשה, ולחייב את המבקש בהוצאות משפט משמעותיות.

דיון והכרעה

טז. לאחר עיון בבקשה ובתגובה לה והן בצרופות, הגעתי למסקנה כי אין בידי להיעתר לבקשה. כידוע, בבסיסו של מוסד המשפט החוזר המעוגן בסעיף 31(א) לחוק בתי המשפט עומדת השאיפה ליצירת איזון בין שני ערכים מרכזיים: מצד אחד, הערך של חשיפת האמת ומניעת הרשעות שווא, מתוך הכרה כי מערכת משפטית באשר כולה בני אנוש אינה חפה מטעויות. מצד שני, עקרון סופיות הדיון והתכליות שבבסיסו, קרי, הבטחת ודאות משפטית, יציבות ויעילות דיונית (ראו למשל, מ"ח 4990/14 דאוד נ' מדינת ישראל, פסקה כח(28.4.15), והאסמכתאות שם). אכן, אמת זו עקת מצדיקה בירור נוסף, ומכאן מוסד המשפט החוזר, אך ברי גם כי בנושא שנבדק במספר בתי משפט תיחלש הנטיה ליתן משפט חוזר, שהרי אין להתיר מצב של "אין לדבר סוף". האיזון הראוי בין הערכים המנוגדים והשכל הישר מחייב איפוא שלא יתקיים משפט חוזר רק משום שהנידון מתקשה להשלים עם הרשעתו (מ"ח 5639/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (27.2.13)), אלא בהתקיים במובהק אחת העילות שמנה המחוקק.

יז. זאת ועוד, נקודת המוצא ההכרחית לדיון בבקשה למשפט חוזר היא כי פסק הדין נושא הבקשה ניתן כדין, ובדין יסודו (מ"ח 4057/02 סובחי נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (10.7.02)). בנסיבות אלה, היתר לקיומו של משפט חוזר ניתן במשורה, בבחינת החריג ולא הכלל (מ"ח 5568/09 סביחי נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (31.8.11)), וכאמור - הוא לא נועד לקיים הליך נוסף של ערעור על פסק הדין, בו תינתן למבקש "הזדמנות נוספת" לטוות גרסה שונה או משופרת (מ"ח 3139/13 רחמיאן נ' מדינת ישראל, פסקה 23 (25.2.14)). אמנם, הדלת אינה נעולה והיא צריכה להיפתח במקומות המתאימים, על פי קביעת המחוקק וחוש הצדק.



יח. הבקשה דנא מושתתת, כאמור, על שתי עילות. הראשונה היא זו החקוקה בסעיף 31(א)(2) לחוק בתי המשפט, שעניינה קיומן של עובדות או ראיות העשויות, לבדן או ביחד עם החומר הקיים, לשנות את תוצאת המשפט, לטובת המבקש; השניה היא העילה המנויה בסעיף 31(א)(4) לחוק בתי המשפט, שעניינה חשש של ממש כי בהרשעה נגרם לנידון עיוות דין בשל כשל בייצוג. לאחר שעיינתי בבקשה ובתשובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה, כי המבקש לא הצליח להניח תשתית ראייתית ממשית להוכחת קיומה של אף לא אחת מן העילות, ולפיכך אין להיעתר לבקשה כפי שיפורט. יט. ראשית, ברי-אכן - כי בעצם אי קיומו של הצו השיפוטי על ידי המבקש יש משום חוסר נקיון כפיים, אשר יש בו אף כדי להביא לדחיית הבקשה על הסף (השווה מ"ח 4922/14 צובארי נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (18.11.14); מ"ח 2969/14 פניני נ' ועדה מקומית לתכנון ולבניה "שורקות", פסקה 8 (23.6.14), להלן עניין פניני). אולם נידרש לנושא גם לגופו. חזרה מהודיה

כ. בנוסף, המבקש הורשע בפסק הדין על בסיס הודייתו. כידוע, הלכה פסוקה היא כי במקרה כזה אין מקום, למעט בנסיבות חריגות, לאפשר חזרה מהודיה במסגרת בקשה למשפט חוזר (ראו עניין פניני, פסקה 8; ראו גם מ"ח 779/13 יקותיאל נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (6.6.13)). המקרה דנא אינו נמנה על אותן נסיבות חריגות בהן עשוי בית המשפט להתיר לנאשם לחזור בו מהודייתו: הודייתו של המבקש בכתב האישום המתוקן התקבלה לאחר שנועץ בבא-כוחו דאז, במסגרת הסדר טיעון. אין כל תשתית עובדתית המעידה על "אילוץ" לחתום על הסדר הטיעון או "חוסר הבנה" בנוגע למשמעות ההודיה, כטענת המבקש. בנסיבות אלה לא מצאתי כי התקיים פסול בהודיה או כי נפגם רצונו החופשי של המבקש; לא ניתן לומר שההודיה הושגה שלא כדין באופן המצדיק את פסילתה. משכך, אין להלום טענה זו. ראיות העשויות לשנות את תוצאת המשפט לטובת הנידון

כא. זאת ועוד, כידוע, הנטל המוטל על המבקש כי יתקיים בעניינו משפט חוזר מחמת קיומה של ראיה חדשה העשויה לשנות את תוצאות המשפט לטובתו, הוא כבד (מ"ח 4191/11 אגבאריה נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (6.6.12)). על הראיה החדשה להיות בעלת אמינות לכאורית, שתצדיק את קבלת הבקשה לעריכת משפט חוזר. בעניין זה דומה, כי יש ממש בטענת המשיבה שהראיות אשר מציג המבקש - המפות הטופוגרפיות והקבלות, אינן עומדות במבחן שקבע בית משפט זה לעניין התקיימות העילה הקבועה בסעיף 31(א)(2) לחוק בתי המשפט. ראשית, קיים שיהוי בהצגת הראיות. דומה, כי יכול היה המבקש לאתר בקלות יחסית את הראיות הללו, שהיו ברשותו, ולבקש להציגן כבר לפני שנים. לעניין זה מקובלת עלי טענת המשיבה, שלפיה לא הוצג כל טעם או הסבר לשיהוי הרב בהצגת הראיות. מעבר לצורך אוסיף, כי גם לגופו של עניין, קשה לראות בראיות שהציג המבקש מה שיביא לשינוי תוצאות המשפט לטובתו. בעניין זה נראות לי לאחר העיון, טענות המשיבה לעניין המפות הטופוגרפיות שהוצגו, וכן ההפניה לבקשה להיתר הבניה משנת 2001, שאליה צורפה מפת מדידה בה אין מבנה עזר. אף בקבלה ובחשבונית אין די לבסס אותה אמינות לכאורית שיש בה כדי להקים עילה למשפט חוזר. חשש של ממש כי בהרשעה נגרם לנידון עיוות דין בשל כשל בייצוג



כב. אשר לטענת המבקש כי נגרם לו עיוות דין בשל כשל בייצוג, ראשית אציין כי לא כל טענה בדבר כשל בייצוג מלמדת על כך שנגרם למבקש עיוות דין (מ"ח 1564/12 פרח נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (4.8.13)). ועוד, טענת הכשל בייצוג נטענה בעלמא, מבלי שצורפה אליה התייחסות כלשהי מצד בא-כוחו דאז (השוו מ"ח 3546/05 נימני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (22.11.05)); ההגינות הבסיסית והצדק הטבעי דורשים, כי כשבאים להטיל דופי בעבודתו המקצועית של פלוני, יש מקום כי גרסתו תישמע. מעבר לאמור, עיון מעלה כי בא כוחו דאז של המבקש אכן הביא - כדברי המשיבה - לביטולו של צו ההריסה המנהלי אשר הוצא בגין התוספת השניה ולתיקון כתב האישום בו הודה המבקש, ואף המשיך לייצג את המבקש בהליכים נגדו במשך תקופה נוספת. בנסיבות אלה, מדובר בטענה כבושה שהעלה המבקש, ללא הצגת בסיס, ואין להיעתר לה. סיכום

כג. כללם של דברים, חוששני כי המבקש לא הוכיח כי התקיימו בעניינו עילות לקיום משפט חוזר. הוא לא הצביע על ראיה שעשויה לבדה, או ביחד עם החומר שהיה בפני בית המשפט, להוביל למסקנות אחרות או על חשש ממשי לעיוות דין בהרשעתו. לפיכך איני נעתר לבקשה למשפט חוזר.

כד. שקלתי את בקשת היועץ המשפטי לממשלה לחייב את המבקש בהוצאות משפט, והגם שיתכן שהמקרה דנא אכן מצדיק זאת, החלטתי שלא לחייב את המבקש בהוצאות הפעם (השוו מ"ח 1129/13 אבני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (22.7.13); מ"ח 3201/08 איון נ' מדינת ישראל (27.7.08)). עם זאת אעיר, כי קשה לקבל את התנהלותו של המבקש בהליכים נושא בקשה זו בצמתים שונים (השוו מ"ח 9462/10 וינר נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (28.8.11)). על המבקש למלא אחר הצו שהוצא נגדו, ולא להכלים את מעמדו ועיסוקו הציבורי בעבר בהליכים נוספים. כה. כאמור, איני נעתר לבקשה.

ניתנה היום, כ"ו באלול התשע"ה (10.9.2015).